

ας Ιωσήφ ο

ωσήφ Ησυχαστής / Έργα Γέρ.



Συνέχεια από (17)

(+Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού)

19. Η αμέλεια, ο φοβερότερος κίνδυνος διά τον μοναχόν.

Κάποτε τον ερωτήσαμεν: «Ποιο από όλα τα πάθη νομίζεις ότι πολεμά τον άνθρωπον εις την απόκτησιν και πρόοδον του καλού»; Και μετά από ολίγην σιωπήν μας απαντά: «Η αμέλεια». Εμείς του είπομεν: «Μα γιατί να είναι τόσο φοβερή η αμέλεια κατά την στιγμήν που ο άνθρωπος αρχίζει με τόσην ζέσιν και με την επίγνωσιν ότι με τον αγώνα του θα αποκτήσῃ αυτό που προτίθεται και μάλιστα αφού έχει παράδειγμα και αυτόν τον Κύριόν μας Ιησούν»;

Τότε μας απήντησεν: «Αυτό που λέγετε υποδηλώνει ορθήν κρίσιν του λογισμού εις το να κινήσῃ την καλήν προαίρεσιν. Η καλή προαίρεσις ωθεί τον άνθρωπον να επιχείρησιν το καλόν για το οποίον προετέθη. Όταν αρχίσῃ διά πράξεως να ενεργή το καλόν, θα έρθῃ εις επαφήν με την αίσθησιν του κόπου και του πόνου, που είναι έμφυτα εις την στενήν και τεθλιμμένην αυτήν οδόν, και τότε η φύσις, το σώμα, αρχίζει να δειλιά και να αποφεύγη τον πόνον. Φυσιολογικά ο πόνος είναι αντίθετος προς την φύσιν, γιατί και αρχικά ο άνθρωπος δεν πλάσθηκε για να κοπιάζῃ και να πονή, αλλά για να χαίρεται και να τρυφά. Επομένως, ο πόνος ευρίσκεται αντίθετος με την φύσιν, και μόνον αφού ο Δημιουργός και Σωτήρ μας οικονόμησεν με το μέσον αυτό την αποκατάστασίν μας, γενόμενος και αυτός παράδειγμα, έγινεν η οδός του πόνου απαραίτητος και επιθυμητή· ουδέποτε όμως από φυσικούς όρους, αλλά από προαιρετικούς. [\(περισσότερα...\)](#)